

Majesteetlikud ja iseteadvad pekingi koerad

Pekingi koerad teavad oma väärtust ja meelsasti võtavad peres juhtiva rolli.

Alles hiljuti, juuni alguses, peeti Tallinas esinduslik pekingi koerte erinäitus. Tegu oli rahvusvahelisel tasemel üritusega, osavõtjaid neljast riigist.

Kuna huvi pekingi koerte, varasema nimega pekingi paleekoerte vastu on hetkel Eestis suur, pöördusin täpsama ülevaate saamiseks Eesti Pekingi Koerte Klubi liikme Viktoria Štšerbakova poole, kes oli lahkelt nõus neist koertest rääkima.

Kui kaua olete pidanud pekingi koeri?

Minu esimene kokkupuude pekingi koertega leidis aset 80. aastate alguses. Sealkandis, kus ma siis elasin, jalutas üks mees punakakarvalise "pekinglasega". Siis mulle seda tõugu koer üldse ei meeldinud. Ta näis õela, tigea, pidevalt millegagi rahulolematu, iriseva olevusena.

Aastad möödusid. Kord jalutuskäigul olles tutvusin elatanud naisega, kes hoidis kätel kummalist koera. Tahtsin ka endale sellist väikest looma. Varsiti soetasingi endale nelja-aastase isase Markiisi, kes oli oma eelmise pere jaoks üleliigseks osutunud. See juhtus 90ndate algul. Markiis oli minu esimene pekingi koer.

Kui palju pekingi koeri teil praegu kodus elab?

Möödusid aastad. Minu Markiis jäi vanaks ja suri. Otsustasin võtta pekingi koera kutsika, ta ise üles kasvata. Vaatasin Internetis veebilehti, kus pakuti kutsikaid ja juhuslikult leidsin kuulutuse, kus oli kirjas, et on ära anda pekingi koer. Fotolt vaatas vastu hirmunud ühesilmaline noor isane koer. Mõistsin, et ma ei vaja kutsikat, vaid just seda õnnetut looma.

Helistasin hommikul Moskva heategevusfondi kodutute loomade abistamise aktivistile. Pärast pikki läbirää-

kimisi otsustati see koer mulle anda. Nõnda ilmus 2006. aastal minu juurde Monja, kes praegu peab ennast kodus peremeheks. Nii tekkis ka mul sõprus fondi aktivistidega Moskvast ja vene tõuaretajatega.

Augustis 2007 tuli minu perre musta värvi Goša, samuti "moskvalane", kes oli liigseks osutunud. Sõbralik Goša on minu tütre lemmik. Ükskõik kust ta mulle ka ei helistaks, tema esimene küsimus on: "Kuidas minu Gošal läheb?"

Goša kaudu tutvusin Eesti pekingi koerte omanikega ja tekkis huvi näituste vastu. Nõnda sain kolmanda pekingi koera, Kisci Terrific Troy ehk lihtsalt Troy. Isane koer on pärit tuntud Taani kennelist Kisci.

Kuu aega tagasi ostsingi koera kutsika, kuid temast on veel vara rääkida.

Miks just pekingi koerad?

Minu süda kuulub pekinglasele see-tõttu, et see tõug on nagu muinashii-na kunsti ehtne toode. Vaadake pekingi koerale silma – näete seal tuhandeaastast tarkust. Pole mitte ühtegi teist koeratõugu sellise imestamapanevalt targa näoga.

Kui palju omaenese väärikuse tunnet, õilsust ja aristokraatlikkust on selles koeras! Tema ajalugu peitub sajandite sügavuses, muinasjutuliselt kaunites imperaatorite paleedes, kus ta aretati rohkem kui 2000 aastat tagasi.

Pekingi koerale on omane asiaatide enesevalitsemine, tagasihoidlikkus, suurepärase temperament ja mänglevus. Nad pole pealetükkivad, tunnetaavad suurepäraselt oma peremeest, aga nad võtavad kodus juhtiva rolli.

Pekingi koerad alluvad dressuuri-le halvasti, kuid neid võib kergesti "ära rääkida" alati "palun" öeldes.

Kui raske on pekingi koera eest hoolitseda?

Pekingi koera eest hoolitsemine on täpselt samasugune nagu iga teise koeratõu puhul. Erilist tähelepanu tuleb



pöörata silmadele, kuna on traumade oht, põhjuseks tõu lühike nina.

Pekingi koera on vaja hoida ülemääraste koormuste ja ülekuumenemise eest.

Kui tihti teda kammima peab, mida enne näitust teha tuleb?

Karvkatte eest tuleb minimaalselt hoolitseda, kui see on õige struktuuri-ga – kõva, kare, laineline. Mina lõikan oma koerte karvu vastavalt vajadusele – siis, kui koeral pole piisavalt korralik välimus.

Näituse-eelne sugemine (ingl k grooming) erineb igapäevasest selle poolest, et mittevajalikud karvad lõigatakse eriti täpselt, eriti hoolikalt ära. Koera "soeng" tuleb teha väga korralikult, sest iga lõigatud millimeeter võib koera välimust muuta nii halvemas kui ka paremas suunas.

Näituse-eelse sugemise teen ise. Vaatan pilte ja videoklippe näitustelt, ja mis mulle meeldib, seda püüan ka teha.

Mida teie koerad söövad?

Pekingi koerad on suured gurmaani-d, neile meeldib hästi süüa. Nad on väga valivad toidu suhtes.

Muistses Hiinas soovitati pekingi koeri toita haiuimedega, tikutaja mak-saga, põldvuti rinnaga. Kaasaegsed pekingi koerad ei jää jonnakuselt oma eelkäijatele alla, kuid söövad nad väga vähe ja arvan, et lemmikkoeri võib ka natuke hellitada.

Minu koertest on kõige suuremad gurmaani-d Monja ja Goša – heategevusfondi kaudu saadud koerad. Oste-tud Troyd ja kutsikat on tunduvalt lihtsam toita.

Kõik neli söövad ainult käest. Kausist ei söö pärast seda, kui õppisid minu käest sööma. Ise olen süüdi – hellitasin nad ära.

Monja eelistab keelt, vahel harva võib selle asendada keedetud kanaga. Goša on hoopis omaette ooper. Iga toidutükki nuusutab pool tundi, pärast võtab hambusse, ja ruttu diivanile –